

Helga Zepp-LaRouche: Hovedtale ved Schiller Instituttets 30-års Jubilæums-konference i New York, juni 2014: »Tiden er inde til at skabe en verden uden krig«

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Introduktion ved Jeffrey Steinberg.

Jeffrey Steinberg:

For nøjagtig 30 år siden var Helga Zepp-LaRouche dybt bekymret over, at det transatlantiske forhold var i dyb krise. Folk husker måske, at man dengang havde striden over opstillingen af Pershing-missiler i Europa. Der var stor bekymring over risikoen for en situation, der kunne eskalere ud af kontrol og føre til en potentiel verdenskrig, en potentielt set katastrofal, termonuklear krig. Og det var i denne sammenhæng, og i en periode med en vis bitterhed frem og tilbage mellem USA og Europa, at Helga påtog sig den opgave at grundlægge Schiller Instituttet med det formål at skabe de historiske og kulturelle grundlag for en genoplivelse af transatlantisk samarbejde omkring de store principper om frihed og retfærdighed, som var hjørnesteenene i den store Frihedens Poet, Friedrich Schillers skrifter.

Her er vi så, hvor vi ulykkeligvis igen står over for en alvorlig, global krise; truslen om krig, endda termonuklear krig, er igen en stor, overhængende fare, og det er i denne sammenhæng, at vi indkalder til denne konference i dag, både for at fejre Schiller Instituttets 30 års ekstraordinært vigtige arbejde, men også for endnu engang at udstede et opråb om nødvendigheden af globalt samarbejde for at forhindre udbruddet af endnu en potentielt overflødig og ødelæggende krig.

Faktisk behøver Helga ingen yderligere introduktion. Hun er grundlægger af Schiller Instituttet, hun er hustru til den amerikanske statsmand Lyndon LaRouche, og jeg vil gerne præsentere Helga, der skal holde denne konferences åbningstale.

Helga Zepp-LaRouche:

I er kommet her på denne konference for at drøfte, hvordan man skaber en verden uden krig, og det kan synes at være et meget

usandsynligt forslag, i betragtning af verdens aktuelle tilstand. Men før jeg kommer nærmere ind på en diskussion om, hvorfor jeg stadig er dybt optimistisk over, at vi kan opnå dette mål, så lad mig blot referere et par idéer, som spillede en rolle ved grundlæggelsen af Schiller Institutet for 30 år siden.

Som Jeff nævnte, så var det en tid med en forøget fare for krig. Folk talte om de muligheder, som lå i mellemdistancemissilerne, Pershing-2 og SS-20, som kun befandt sig et minuts afstand fra hinanden i Centraleuropa; at der ved et uheld kunne ske en affyring af blot et missil, og i det tilfælde ville hele arsenalet blive affyret af modstanderen, fordi der var så kort tid. Mange mennesker talte om, at vi befandt os på randen af Tredje Verdenskrig, og jeg tror, at folk var langt mere bevidste, end de er i dag – til trods for, at vi ved den mindste anledning kunne stå over for civilisationens udslettelse.

Hvorfor Schiller?

Årsagen til, at jeg gav navnet Schiller til indsatsen for at få en totalt anden idé om relationerne mellem nationer – og jeg vil gerne sige dette, fordi jeg ønsker at opmuntre folk til at gå på biblioteket, eller Internettet, og læse Schiller – er fordi han, efter min bedste overbevisning, har det skønneste billede af mennesket. Han var overbevist om – og han er overbevist om, for han er udødelig –, at ethvert menneske har potentialet til at blive en skøn sjæl. At ethvert menneske har potentialet til at blive et geni, og at menneskeheden i tidens fylde vil nå frem til denne tilstand, hvor alle mennesker, der fødes, vil blive i stand til at udfolde hele deres potentiale.

Hans idéer var en slags rød tråd i mit liv fra den tidligste skoletid og fremefter, og da jeg tænkte på, hvordan man skulle

skabe en ny æra i civilisationen, kunne jeg ikke komme i tanke om et bedre synonym end ham.

Idéen om Schiller Instituttet var den, at udenrigspolitik ikke længere skulle være baseret på statskup, undergravning, sabotage og mord – som ulykkeligvis dominerer meget af udenrigspolitikken i dag –, men at hver nation skulle referere til den anden på det højeste niveau af deres bedste kulturelle og videnskabelige præstationer. Når man således taler med USA, så bør man ikke tænke på slaveri og Vietnamkrigen, og mange andre ting, men man bør tænke på Benjamin Franklin, Uafhængighedserklæringen, Forfatningen, John Quincy Adams, Abraham Lincoln, Franklin D. Roosevelt, Martin Luther King, John F. Kennedy –, og at det bør være billedet af Amerika.

På samme måde, når man taler om Tyskland, så bør man ikke reducere det til 12 års nazistisk terror, men man bør tænke på alle de store tænkere og digtere og komponister, som Tyskland har frembragt: den klassiske kultur og de videnskabelige bidrag.

Schiller Instituttet blev således grundlagt på basis af denne idé, på den 3. og 4. juli for 30 år siden, i Arlington, Virginia, og dernæst, to måneder senere, i Wiesbaden, Tyskland. Og ved den stiftende konference i Arlington havde vi noget af et deltagereskare med 1200 mennesker fra 50 nationer, som alle sammen kom marcherende ind med deres flag, deres nationale hymne blev spillet, og vi besluttede, at vi ville arbejde utrætteligt på idéen: »Nu kommer Schillers tid« –, at vi skal skabe en tid, hvor Friedrich Schillers idéer ville dominere verden.

I begyndelsen var det meningen, at det skulle være en tysk-amerikansk indsats, men det blev meget klart, at forholdet mellem Europa og USA var i en forfærdelig forfatning, og med den såkaldte Tredje Verden stod det endnu værre til. Så det blev meget hurtigt en international indsats.

Siden da har vi virkelig afholdt hundredvis af konferencer over hele verden. Vi arbejdede på udviklingsplaner for hele verden: for Afrika, Latinamerika, en Oaseplan for Mellemøsten, et 40-årigt udviklingsprogram for Indien, hvor vi arbejdede med Indira Gandhi, sammen; en 50-årig Plan for Stillehavsbækkenet, og efter 1989, efter Berlinmurens fald, havde vi den idé at forene Europa og Asien gennem den såkaldte Eurasiske Landbro, gennem infrastruktur-korridorer. Og i mellemtiden, hen over de seneste 25 år, har vi udvidet dette til Verdenslandbroen, som betyder en virkelig, dybtgående udvikling af alle dele af verden, og det er stadigvæk absolut konceptet for en fredsorden for det 21. århundrede.

Rødderne til 'regimeskifte'

Dette er tydeligvis ikke verdens tilstand netop nu. Så jeg vil gerne stille spørgsmålet, hvordan kom vi, 69 år efter afslutningen af Anden Verdenskrig, til det punkt, hvor vi nu befinder os på randen af Tredje Verdenskrig, som, hvis den kommer, iflg. tingenes natur ville blive en termonuklear krig og derfor føre til civilisationens udslettelse.

Årsagen er, da vi havde denne idé om den Eurasiske Landbro i 1989, og især, da vi udvidede idéen efter Sovjetunionens sammenbrud, hvorfor blev den afvist?

Ja, ved et ulykkeligt, historisk sammentræf havde vi Margaret Thatcher som premierminister for Det britiske Imperium; og i USA havde vi de neokonservative. Og snarere end at bruge den mulighed, som bød sig med kommunismens forsvinden, til at skabe en sådan ny fredsorden, besluttede de at satse på den såkaldte nye amerikanske århundrede-doktrin, som i virkeligheden var en opskrift på et anglo-amerikansk domineret verdensimperium.

Disse menneskers første mål var at reducere Rusland fra at være en tidligere sovjetisk supermagt til at være et

Tredjeverdensland, som producerede råmaterialer. Og de midler, hvormed de opnåede dette, var den såkaldte chokterapi, ved hjælp af hvilken, f.eks., Ruslands industrielle kapacitet blev reduceret til 30 % fra 1991 til 1994.

Det andet hovedmål var at eliminere Rusland som en potentiel konkurrent på verdensmarkedet. Efter at den anden supermagt var forsvundet, satsede de på det, der kaldes globalisering, eller ubegrænset globalisering, hvilket betød den totale afregulering af finanssystemet, skabelsen af markeder med billig arbejdskraft og forvandlingen af hele verdensøkonomien til en kasinoøkonomi, der blev beskyttet af private sikkerhedsfirmaer, forvandlet til det, som min afdøde ven J.C. Kapur, en stor, indisk filosof, kaldte »pansret kapitalisme.«

Dernæst besluttede de at satse på regimeskift imod alle lande, som ikke ville underkaste sig dette nye verdensimperium. Det var den grundlæggende årsag til den første Irakkrig i 1991, som blev ført af Bush, sr. Dernæst havde vi otte år med Clintonregeringen, som var en slags blandet form – en lille smule imperial, en lille smule mere republikansk. Men efter dette satsede de på idéen om at eliminere alle suveræne nationalstater, som blev anset for at være en hindring til dette verdensimperiums magt.

Og så begyndte regimeskift. Det skete i Irak, Afghanistan, Libyen. De forsøgte i Syrien. De har opnået det i Ukraine, for indøvende. Og med hensyn til Europa har de besluttet at forvandle Den europæiske Union til det regionale udtryk for dette imperium. Man krævede af kansler Kohl, at han skulle opgive D-marken for at etablere Den europæiske monetære Union, som prisen for Tysklands genforening – især med den hensigt at forhindre Tyskland i at udvikle stærke bånd til Rusland, som det historisk set ofte havde gjort.

Dernæst transformererede de EU med Maastricht-traktaten i 1991 til et imperium. Man aftalte kriterierne for Den europæiske Møntunion, Stabilitetspagten, som forvandlede EU til

grundlæggende set at være et instrument i bankernes interesse.

I 1992 introducerede man den monetære version af EU, og i 2002 euroen som en kontantvaluta.

Så havde man i mellemtiden, den 4. november 1999, ophævelsen af Glass-Steagall, som var begyndelsen til den totale afregulering af finanssystemet, og samtidig afklarede disse kræfter de endelige idémæssige støttepiller for imperiet.

Af ekstrem vigtighed var Tony Blairs tale i 1999 i Chicago, hvor han de facto erklærede den post-Westfalske orden; grundlaget for international lov var forbi og skulle erstattes af såkaldte humanitære interventioner over hele verden, som i USA førte til doktrinen om Ansvar for at beskytte.

Nu begyndte Blair-doktrinen omgående at komme i total konfrontation med Putin-doktrinen. Putin, som sagde, at international lov skulle respekteres, at FN's charter skal opretholdes, at ethvert lands suverænitet ikke kan krænkes – i sammenligning med Blair, som sagde nej, vi kan finde påskud til at intervenere militært over hele verden.

Så igen, de besluttede grundlæggende set at satse på regimeskift over for alle nationer, der ikke ville underkaste sig, og EU var forvandlet til et totalt imperium. Hvis man ser på tilstanden i EU i dag, som begår folkemord mod de sydeuropæiske folk, kan man se, at der ikke er nogen sandhed i noget af det, de siger.

Farverevolutionerne og 11. september

Med hensyn til især landene i det tidligere Sovjetunionen besluttede de at udvikle »farverevolutioner«. Farverevolutioner er et synonym for et helt udvalg af forskellige metoder til regimeskift. Det er en ikke-erklæret krigsførelse, men det er krig, som har forskellige

karaktertræk, der passer til hvert land.

Det, jeg siger, vil sandsynligvis komme som en overraskelse for de fleste mennesker, men min mand, hr. LaRouche, sagde for nylig, at 11. september i USA var en form for »farverevolution«, fordi det forvandlede det amerikanske folk, som allerede tidligere havde nogle problemer, til et instrument for imperiet. Og at forvandle USA til den militære gren, til muskelkraften, med briterne som hjernen, var en slags forudsætning for, at de øvrige regimeskift kunne lykkes.

Under Clintonregeringen var USA stadig væk en slags halvrepublik, men efter 11. september blev USA til dette imperies spydhoved.

For en god ordens skyld; nogle af Jer vil huske, at hr. LaRouche holdt et profetisk webcast den 3. januar 2001, tre uger før Bush jr.-regeringen tiltrådte, hvor han sagde, at denne regering ville blive konfronteret med så mange problemer med finanssystemet, at de ville satse på en 'Rigsdagsbrand'. Det var nøjagtig ni måneder før 11. september.

Og I husker alle, hvad der skete med 11. september, det hysteri, som greb befolkningen med deres gule bånd ('yellow ribbons'), med de gentagne Tv-indslag, om og om igen, som viste flyene flyve ind i World Trade Center, og alle de andre billeder. Og det blev dernæst brugt til at gennemføre Patriot Act (den patriotiske lov), Nationale Defense Authorization Act (loven om bemyndigelsen af forsvarsbudgettet) [2012], den totale udvidelse af NSA's udspionering til at omfatte hele verdens befolkning og derved især krænke praktisk enhver borgers menneskerettigheder på hele kloden. Og det, der så skete, mere og mere; at Bush, og senere præsident Obama, regerede ved dekret og således eliminerede regeringsmagts tredeling.

Efter 11. september blev der erklæret krig mod Afghanistan ved at påkalde sig NATO's artikel 5; og hvis man så tænker på det,

der virkelig er kommet frem for dagens lys – og det vil vi høre mere om i dag, hvad der virkelig var involveret i 11. september, hvilket var nøjagtig, hvad der vil blive afsløret, når de 28 sider, som er blevet hemmeligstemplede i den oprindelige Fælles [Kongres-] Undersøgelse af 11. september, endelig bliver frigivet – og det vil vi høre om senere med budskaber fra Walter Jones og Terry Strada, at der er en kraftig grund til at mene, at det blev ledet af briterne, og at saudierne havde en hånd med i et.

Se så hvad der er sket efter 13 års krig i Afghanistan. I Afghanistan er der nu en 40 gange så stor produktion af opium i forhold til før krigen. Med Irak og Afghanistan har man fået 120.000 traumatiserede [NATO-]soldater, hvis liv er ødelagt. I Afghanistan ligner træningen af de såkaldte sikkerhedsstyrker mere en mafia, som allerede nu, mens soldaterne fra USA og NATO stadig er til stede, terroriserer befolkningen.

Så havde man i 2003 den anden Irakkrig, der, som vi nu ved, var fuldstændig baseret på løgne. Der var ingen masseødelæggelsesvåben. Der var ingen missiler, som kunne nå alle byer i verden på 45 minutter. Det, man lovede under begge Irakkrige, skete: bombningen af landet tilbage til stenalderen, og alt dette var i overvejende grad baseret på denne mands løgne (Figur 1), som instruerede MI-5 og MI-6 i at udarbejde det berømte dossier, som dernæst blev brugt af Colin Powell i hans berygtede tale i FN.

Nogle af Jer husker, at præsident Bush jr. på et tidspunkt ankom til Irak i sin bombepilotjakke og erklærede »Missionen er udført«. Hvis man ser på, hvad der sker i Irak i dag, så har man ISIS' overtagelse af magten, denne ekstremistiske udbrydergruppe af al-Qaeda, en gruppe, hvis terror, selv for al-Qaeda, er for voldelig, som nu har indtaget Mosul og adskillige andre byer i Irak.

Og iflg. diverse artikler i den britiske presse betyder dette, at den gamle opdeling af Mellempøsten i henhold til Sykes-

Picot-traktaten, der blev etableret under Første Verdenskrig (1916), er død. De er allerede nu i færd med at tegne kortet om. Olien i Mosul er nu sunni-olie og tilhører saudierne. Alene fra Mosul er 1 mio. mennesker på flugt, og ISIS har meddelt, at de vil vælte Kong Abdullah af Jordan. De vil forsøge at besætte Sinai, Gaza og Libanon. Og der er selvfølgelig en umiddelbar fare for en fuldt optrappet krig i hele området.

Og dette er naturligvis også et sikkerhedsproblem for Europa og USA, fordi der blandt disse mennesker befinder sig tusinder af europæere og amerikanere, som har sluttet sig til dem [der flygter].

Farverevolutionen imod Rusland og Kina startede allerede på en måde i 1970'erne og 1980'erne med Projekt Demokrati og National Endowment for Democracy (NED), der blev stiftet i 1983 og finansieret af International Republican Institute, National Democratic Institute og Open Society of George Soros. De gik frem med opbygningen af såkaldte »demokratiske« bevægelser imod regeringer, som gjorde modstand mod globaliseringstendensen. Det fulgtes ad med idéen om et frihandelssystem for at forvandle befolkningerne til billig arbejdskraft og grundlæggende set organisere hele verdensøkonomien omkring princippet »køb billigt, sælg dyrt«, og behandle mange folk i mange lande som heloter, som »unyttige spisere«, sådan, som de anses for at være af Prins Philip, der mange gange har meddelt, at han ønsker en reduktion af verdens befolkning fra 7 til 1 milliard mennesker, og som offentligt har udtalt, at han gerne vil reinkarnere som en virus for bedre at kunne være med til at reducere befolkningen.

Hele dette system har mere og mere ført til et svælg mellem de superrige og de fattige. Det blev for nylig offentliggjort, at 85 individer på denne planet ejer lige så meget, som 3,5 milliarder mennesker!

Den britiske 'moder'

Dette optrappedes så selvfølgelig efter Sovjetunionens sammenbrud, hvor de samme kræfter gik frem med opbygningen af »civilsamfund«, som de kalder det, i Central- og Østeuropa. Mens hovedfinansieringen kom fra amerikanske institutioner, så stammede koncepterne og strategien faktisk fra britiske universiteter, især Oxford og Cambridge, som er en slags intellektuelle hovedkvarterer for Det britiske Imperium.

Mens Cambridge stod mere for den teknologiske side, ting, der har med informationsalderen at gøre, Internettet, de sociale medier, spionapparatet, GCHQ, som modsvarer NSA i Storbritannien, så stod Oxford mere for den operationelle side. De var basis for operationer allerede ved overgangen til det 20. århundrede for Cecil Rhodes, som havde temmelig dystre planer for den Tredje Verden; de var oprindelsen til Round Table (klub); de udvalgte Rhodes-stipendiater fra hele verden, og det primære formål med dette var at generobre den tidligere koloni USA.

Efter at et ikke lykkedes dem at annullere den Amerikanske Revolution med militære midler i Krigen i 1812 og Borgerkrigen, besluttede de at undergrave det amerikanske etablisement, så det vedtog modellen for Det britiske Imperium som dets egen, for at skabe et verdensimperium, baseret på det særlige, anglo-amerikanske forhold. Enhver, der ønsker at undersøge dette, bør læse bogen af H.G. Wells fra 1928, *The Open Conspiracy* (Den åbne sammensværgelse).

En mentor, der kom ud af dette, var William Yandell Elliott, som var professor og mentor for sådanne folk som McGeorge Bundy og Sir Henry Kissinger, Zbigniew Brzezinski og Samuel Huntington. Og de har naturligvis en ny generation, hvor man finder fortalere for interventionisme omkring [national sikkerhedsrådgiver] Susan Rice og andre.

Oxford-projektet, hvor alt det her kom fra, havde navnet »Civil modstand og magtpolitik«, ledet af Sir Adam Roberts, som var en af Susan Rices mentorer, og som er en af hovedfortalerne for »liberal internationalisme«. Og de tilskriver sig tilbage til Lord Palmerston-doktrinen i det 19. århundrede. Samarbejdspartnere til Sir Adam Roberts og Timothy Garton Ash ledede dette projekt på Oxford University, som hed »Oxford Universitetets Program om den ændrede karakter af krig.« Idéen var at opbygge civil modstand i forbindelse med militærstrategi, og i marts 2007 afholdt de en konference i St. Anthony College, i Oxford, med titlen »Civil modstand og magtpolitik, erfaringen om ikkevoldelig aktion fra Gandhi til nutiden.« De besluttede at udvikle nye teknikker, og i kataloget over disse nye teknikker spørger de, »Er økonomiske sanktioner nyttige til at støtte de civile modstandsbevægelseres handlinger?«

En af talerne på denne konference var Michael McFaul. Her har I Nadia Diuk fra National Endowment of Democracy og McFaul (Figur 2); en anden deltager var Gene Sharp (Figur 3), som er den virkelige ophavsmand, forfatter, til farverevolutioner. Han sidder i Albert Einstein Institute i Boston, Massachusetts, og er forfatter til et trebindsværk, *The Politics of Non-Violent Action*, som han skrev som en disputats allerede i 1968; *Fra Diktatur til demokrati, En konceptuel rammeplan for frihed*, som blev udgivet i 1993.

Dette værk er blevet udgivet på 40 sprog, finansieret af George Soros, og det underviser i teknikkerne for politisk trods. Han nummererer 198 taktikker, fra boykot, til symbolisme, og – led ikke efter en teoretisk understøttelse; jeg prøvede at finde det, men det kunne jeg ikke – det reducerer alting til et enkelt ord, eller sætning, som en farve, »orange« eller »rosa«, eller uforskammede fagter, eller en eller anden symbolik, som en knytnæve. Dernæst ville de forsyne disse aktivister i de lande, der er udset som mål, med mærker, med flyveblade, undertiden med rockbands, med

beklædning, og de ville bruge falske henvisninger til folk som Mahatma Gandhi og Martin Luther King, men i virkeligheden er det i bund og grund blot betalte aktivister.

Der er en videotale af Gene Sharp fra 1990, som man kan se på YouTube (den har ikke noget indhold, det er bare »modstand«, nærmest monotont), men dette har nu spredt sig som såkaldte »farverevolutioner« til dusinvis af lande over hele verden.

International Republican Institute (IRI) og American Enterprise Institute (AEI) afholdt træningsøvelser, f.eks. i 2000 i Ungarn, hvor de skabte den serbiske farverevolution »Otpor!«, som betyder »Modstand!« De var ansvarlige for at vælte Slobodan Milosevic. Så indrømmede NED, at de finansierede Otpor! for Georgien og Ukraine, og på YouTube kan man finde en video af Otpor!, hvor deres nuværende leder i Serbien indrømmer, at de har trænet aktivister over hele verden. De tager ansvaret for det Arabiske Forår. Gene Sharp siger, at han også var en nøglefigur i oprøret på Tiananmen-pladsen i 1989 i Kina.

I Ukraine har dette apparat rekrutteret 2.200 NGO'er! De lavede den Orange Revolution før; de lavede Rose-revolutionen i Georgien, og så, det, der brød ud på Maidan i Kiev efter, at præsident Janukovitj annullerede EU-associeringsaftalen i november sidste år, var præcis dette apparat, en blanding af sådanne NGO'er, fortrinsvis finansieret af USA, og neonazister, som havde en ubrudt tradition tilbage til Stephan Bandera, som var en af nazisternes kollaboratører, som hjalp nazisterne med at invadere Ukraine i 1940'erne.

I henhold til dette koncept bliver disse millitanter forstærket af lejesoldat-typer, som har trænet med al-Qaeda og ISIS i Syrien. De blev afskibet til Ukraine, og de var for en stor del ansvarlige for de ugerninger, som blev begået der; barrikaderne, molotovcocktails, snigskytterne, som skød på begge sider, både politi og demonstranter, og som var ansvarlige for kuppet i Ukraine den 22. februar.

Den aktuelle »Jats«-regering – jeg kalder ham ikke Jatsenjuk, men »Jats«, for det er det navn, Victoria Nuland gav ham, og hun satte ham til magten; dette var en regering baseret på et kup. De har nu syv medlemmer af Svoboda i deres regering, og det er en nazistisk organisation; Sektor Højre er tæt integreret i den Ukrainske Hær, og de udfører i øjeblikket luftangreb imod deres egen befolkning i det østlige Ukraine.

Alt dette har ledt frem til en situation, hvor der nu, i dag, kunne blive mere militæraktion, efter at de østlige pro-føderaliststyrker i Ukraine nedskød dette angrebsfly, og nu er der fare for et virkeligt udbrud af en større konflikt mellem Ukraine og muligvis Rusland, hvis dette forsætter.

Ruslands nye doktrin

Som respons på alt dette har det russiske militær bebudet en ny militærdoktrin, som er af den største vigtighed. Dette var i sammenhæng med Sikkerhedskonferencen i Moskva, som fandt sted den 23. maj, hvor de erklærede, at anvendelsen af farverevolutioner er en form for krigsførelse imod Eurasien.

Ruslands gen. Vladimir Zarudnitsky, som er operationel chef i de Russiske Væbnede Styrkers Division for Militærstaben, erklærede, at

»farverevolutionerne er en fuldstændig lovløs, middelalderlig og afskyelig form for aggressionskrig. En ny form for Trediveårskrig, med samme taktik, men langt værre end det, nazisterne gjorde.«

Og ser man på, hvad disse andre farverevolutioner foretager sig i Irak eller Syrien, eller i det østlige Ukraine, kan man kun være enig. De bruger nye aggressionsteknikker, med det geopolitiske mål at destabilisere lande, som har en uafhængig politik, og de har, iflg. denne general, udset Rusland, Kina, Sydvestasien, Afrika og Central- og Sydasiens som mål.

En af amerikanerne, som deltog i konferencen, Anthony Cordesman fra CSIS, var så imponeret over fremgangsmåden på konferencen, at han offentliggjorde sine notater i en 52-siders rapport på sin webside, hvor han grundlæggende siger, at det russiske militær nu anser farverevolutionerne for at være en ny amerikansk og europæisk metode til krigsførelse imod Rusland og Kina, baseret på minimale omkostninger og tab, men at det alt sammen fører til en væsentlig kilde til terrorisme. (Figurerne 4 og 5). Dette er fra Power Point-præsentationen, som blev vist der.

Dernæst understregede forsvarsminister Shoigu ligeledes, at disse protester, som angiveligt skulle komme fra befolkningen, i virkeligheden er støttet gennem militære midler og irregulær krigsførelse (Figur 6). De bruges i Serbien, Libyen, Ukraine og Venezuela, og det såkaldte »Arabiske Forår«, som har destabiliseret (Figur 7) hele det nordafrikanske område. Som et resultat er flere afrikanske lande i færd med fuldstændig at disintegrere, som et resultat af det, der skete i Libyen, for så flygtede tuaregerne og andre til Mali og andre lande, og spredte terrorismen.

Den russiske generalstabschef gen. Gerasimov sagde også, at dette er en ny metode til krigsførelse, som gennemføres af USA. Det begynder med de ikke-militære taktikker i farverevolutionerne, og så bag det, militærstyrke, og hvis der ikke er tilstrækkelig potentiale i opstanden, så intervenserer militære styrker åbenlyst for at frembringe regimeskift, som vi har set det i Ukraine, Syrien og mange andre steder.

Den hviderussiske forsvarsminister, Juri Zhadobin, pegede på Gene Sharp som forfatteren til disse farverevolutioner og erklærede, at disse revolutioner altid startes udefra. Den russiske general Zarudnitsky sagde også, at Vesten anser farverevolutionerne for at være et fredeligt middel til regimeskift, men begivenheder i Mellemøsten og Nordafrika »viser, at militærstyrkerne er en integreret del« af det, og hvis ikke sanktioner er tilstrækkeligt, så fortsætter de med

militære operationer.

Dette er selvfølgelig fuldstændig ulovligt, det overholder ikke Genève-konventionerne, som har etableret regler for krigserklæringer, og derfor er det så meget desto mere farligt og kriminelt, og det udføres desuden af åbenlyse terrorister og private sikkerhedsfirmaer, som vi har set det i Ukraine, hvor lejesoldater fra Blackwater og Academi er blevet udstationeret.

Det er meget lig den måde, som John Perkins beskriver afsættelsen af regeringer i sin berømte bog *Confessions of an Economic Hit Man* (En økonomisk lejemorders bekendelser), hvor man anvender forskellige teknikker til at narre lande, først til at komme i gæld, og dernæst med bestikkelser; hvis bestikkelserne ikke virker, brug destabilisering; og hvis det alt sammen ikke fungerer, sats på militære midler, som Perkins meget detaljeret beskriver.

Betydningen af denne nye russiske og hviderussiske militærdoktrin er absolut enorm, og den kendsgerning, at man ikke har læst om det i New York Times betyder ikke, at det ikke er sådan. For hvis Rusland siger, at farverevolutionerne er en ikke-erklæret aggressionskrig, så betyder det, at vi i øjeblikket er i krig! Så hvis man lægger dette oven i alle de andre situationer, i Mellemøsten og i Stillehavsområdet, tror jeg, folk bør blive bange og gøre noget ved det, snarere end at udvise ligegyldighed[1].

NATO's inddæmning af Rusland og Kina

Dette skal ses i sammenhæng med NATO's og EU's inddæmningspolitik over for Rusland og Kina.

Man har også ændret USA's og NATO's militærdoktrin, for da vi havde krisen med mellemdistancemissilerne i begyndelsen af 1980'erne, som var den sammenhæng, i hvilken Schiller

Instituttet skabtes, havde man stadig MAD, Mutually Assured Destruction (Gensidigt Garanteret Ødelæggelse), som gik ud på den idé, at anvendelsen af atomvåben var fuldstændig umulig, fordi det ville føre til hele menneskehedens udslettelse.

Men i mellemtiden har man ændret dette til en doktrin om førsteangreb (forebyggende angreb), som er grundlaget for ABM-systemet (Anti Ballistic Missile, missilforsvar) i Østeuropa, der som sådan er blevet fordømt af russerne. Det danner grundlag for Prompt Global Strike-doktrinen, som går ud på den idé, at man, med moderne midler, cyberkrig, og andre moderne teknologier, på en eller anden måde kan snige sig bag om et fjendelands forsvarslinjer og gøre det af med deres gengældelsesangrebs-kapacitet (Figur 8). Og det er også idéen bag Air-Sea Battle-doktrinen imod Kina.

Det er den utopiske idé, at man kan vinde en atomkrig. Og der er militærfolk, selv i USA, som har påpeget, at disse førsteangrebsdoktriner opmuntrer begge sider til at satse på et førsteangreb, for hvis man venter for længe, er man forsvarsløs, så det er bedst at komme først.

Allerede for to år siden på Sikkerhedskonferencen i Moskva sagde daværende præsident Medvedev, og også på et juridisk forum i St. Petersborg, at denne, de vestlige staters politik med at bruge humanitære interventioner som påskud, fører til regionale krige, inklusive brugen af atomvåben. På den samme konference sagde daværende generalstabschef gen. Nikolai Makarov, at Rusland ikke vil acceptere videreopførelsen af det amerikanske ABM-system til dets tredje og fjerde fase, fordi det så ville give en førsteangrebsevne, som ville gøre Rusland forsvarsløs.

I sammenligning med denne erklæring fra for to år siden er den nye, russiske militærdoktrin er klar skærpelse, for de har nu bekræftet, hvad vi har sagt i mange, mange år, men som nu er blevet officiel russisk doktrin.

Og hvis man ser på hele det billede, jeg har fremlagt, og det bør man, kan man kun komme til én konklusion: Vi befinder os i øjeblikket på randen af Tredje Verdenskrig, og følgelig på randen af menneskehedens udslettelse. Vi har et uopsætteligt behov for en international debat om dette. Vi må erklære farverevolutioner for absolut illegitime. Vi må fordømme den farce, at disse personer går rundt i verden og intervenserer militært overalt og kalder det »demokrati«, »frihed« og »menneskerettigheder«, når det i virkeligheden er mord, forbrydelse, terror og aggressionskrig.

Hvis man dræber nogen i en officielt erklæret krig, så er det nok forfærdeligt og tragisk, men det sker i overensstemmelse med reglerne i fastlagte, internationale konventioner, som Genève-konventionen. Men hvis man dræber nogen i en ikke-erklæret krig, så er det mord. At anstifte en aggressionskrig gør den person, som gør dette, til en forbryder for Nürnberg-domstolen.

Den kendsgerning, at vi allerede er i krig, i en slags global krig, betyder, at vi sidder på en global krudttønde, hvis lunte er blevet antændt mange steder – i Ukraine, i Mellemøsten, i Stillehavsområdet. Og spørgsmålet er så: Kan vi standse dette i tide, før menneskeheden udsletter sig selv?

Grib Alternativet!

Lykkeligvis er det potentielle alternativ allerede på plads: Det, som LaRouche-bevægelsen har arbejdet for i 39 år, som hr. LaRouche foreslog for første gang i 1975, nemlig at erstatte Den internationale Valutafond (IMF) med Den internationale Udviklingsbank, og dernæst især, efter at vi for 25 år siden fremlagde forslag til den Eurasiske Landbro (Figur 9), så er den nu på bordet.

De gode nyheder er, at den kinesiske regering har lagt den Eurasiske Landbro, eller den Nye Silkevej, på bordet. På en

konference i Kasakhstan sidste september, i siden på det nylige russisk-kinesiske topmøde i Shanghai, indgik Xi Jinping og Putin ikke alene den 30-årige aftale om levering af gas, som blev meget omtalt i medierne, men også 46 aftaler om samarbejde omkring den Nye Silkevej, og den kendsgerning, at der på højeste niveau, nemlig mellem præsidenterne for de to lande, er en aftale om samarbejde, som giver håb om, at man også på lavere og regionale niveauer kan overvinde stadig eksisterende spændinger.

Alt imens det transatlantiske finanssystem står umiddelbart foran en eksplosion, så er der en gigantisk dynamik omkring en meget, meget hastig udvikling af den Nye Silkevej. Den nye, indiske premierminister Narendra Modi har givet udtryk for, at han fuldt ud har til hensigt at samarbejde med Rusland og Kina om denne Nye Silkevej og hjælpe med at bygge Silkevejens nord-sydgående ekstension. For nylig var udenrigsminister Wang Yi i Indien, hvor han lovede fuld støtte til den indiske udvikling for at opgradere jernbanerne og motorvejene, anlægge industri-parker og bygge mange atomkraftværker i Indien. I mellemtiden var den kinesiske premierminister Li Keqiang i Bukarest, hvor han mødtes med 16 statsledere fra Central- og Mellemeuropa og annoncerede, at Kina vil bygge et højhastigheds-jernbanenet i Øst- og Centraleuropa, noget, som EU tydeligvis ikke er i stand til.

Han besøgte også flere afrikanske stater og lovede, at Kina ville forbinde alle afrikanske hovedstæder gennem et system af højhastigheds-jernbaner. Og ved det kommende BRICS-topmøde i juli vil Xi Jinping og Putin indlede en rundrejse i Latinamerika for at engagere hele Latinamerika i konceptet om den Nye Silkevej/Verdenslandbroen.

Dette udgør vores eneste håb om at standse og vende udviklingen imod krig og terror, som nu eksploderer i Mellemøsten, og forhindre, at det kommer til Europa, Asien og Afrika. På en Schiller-konference i november 2012, som vi ligeledes havde indkaldt på grund af den voksende krigsfare,

præsenterede vi en omfattende plan for den Eurasiske Landbro for hele området mellem Afghanistan og Middelhavsområdet, Centralasien og Golfen.

Hvis man ser på dette fra den afrikanske, atlantiske kyst, hele vejen over Den arabiske Halvø og ind i Kina, så har man et stort, sammenhængende bånd af ørken. Det meste af Mellemøsten er ørken. Og det eneste håb om fred i dette område er at gøre ørkenen grøn ved hjælp af grundvandsmagasiner, omdirigering af floder, storstilet afsaltning af havvand ved hjælp af den fredelige anvendelse af atomkraft (Figur 10), og have det håb, at Rusland, Kina og Indien, Iran, nogle europæiske nationer, som har gjort sig fri af EU-kommissionens åg, samt et ændret USA, vil arbejde sammen om udvikling, som den nye verden for fred.

Den nye Centralasiatiske Ekspertklub for Eurasisk Udvikling afholdt for nylig en todages konference i Dushanbe, Tadsjikistan[2], hvor direktøren for Centret for Strategiske Studier, Sayfullo Safarov, og ligeledes Juri Krupnov fra Tilsynsrådet for Ruslands Institut for Demografi, Migration og Regional Udvikling (IDMRD), talte, og de fremlagde et økonomisk udviklingsprogram for elimineringen af narkotikaproduktionen i Afghanistan, et program, som Victor Ivanov (direktør for den russiske narkotikakontroltjeneste, - red.) allerede i marts måned havde foreslået i Moskva, og som atter blev præsenteret i Islamabad, Pakistan, som et udviklingsprogram for Pakistan og Afghanistan.

Juri Krupnov fremlagde fire hovedområder for en sådan udvikling af Afghanistan: landbrug og fødevarerforarbejdning, maskinfremstilling, transportinfrastruktur, hurtig opførelse af vandkraftværker på floden Panj og uddannelse i forskning og teknologi. På denne konference blev det også besluttet at gennemføre forebyggende foranstaltninger til afværgelse af et ukrainsk scenarie i området.

Dette er altså, hvad Schiller Instituttet og LaRouche-

bevægelsen foreslog for 50 år siden, hvor vi lagde ud med den såkaldte »Produktive Trekant« for Øst- og Vesteuropa, og, efter Sovjetunionens opløsning, med den Eurasiske Landbro, som vi i mellemtiden har udvidet til Verdenslandbroen (Figur 11). Grundlæggende set et globalt program for genrejsning af verdensøkonomien, og dette program er ved at blive virkeliggjort. Dette repræsenterer et meget konkret perspektiv for alle nationer på denne planet.

Problemet er Det britiske Imperiums dominans i USA. Og hr. LaRouche har på det seneste mange gange erklæret, at den eneste måde at stoppe Tredje Verdenskrig er gennem USA's tilbagevenden til sin forfatningsmæssige karakter af en republik – og det kan kræve en udskiftning af regeringen, som vi også vil høre mere om senere i dag.

Hr. LaRouche har præsenteret et firepunktsprogram: Det er et videnskabeligt dokument, et lovgrundlag, som USA kan vedtage.

Bail-in versus Glass-Steagall

Dette er ikke et teoretisk spørgsmål, men, som jeg sagde, så står det transatlantiske finanssystem umiddelbart foran en eksplosion. Det er meget, meget mere bankerot end i 2008. Den europæiske Centralbank, ECB, har netop gennemført negative rentesatser, og chefen for Hamborgs Institut for Verdensøkonomi Thomas Straubharr, som er en meget konservativ økonom, erklærede, at dette var »afslutningen på kapitalisme.«

Det, som de har planlagt i Europa og i USA, er den såkaldte »bail-in«, Cypern-modellen[3], men vi har beregnet, at selv, hvis man eksproprierer alle mennesker i Europa og USA, en 'hårklipping' af indehaverne af bankkonti og forretningsbankkonti, så ville dette kun give 1 % af de udestående derivatkontrakter. Så det, vi i virkeligheden står over for, er faren for et pludseligt sammenbrud af realøkonomien, og min mistanke går på, at dette kun kan

håndteres under krigsforhold – eller dette er, hvad disse mennesker håber på.

Så derfor, siger hr. LaRouche, er vort eneste håb om at standse denne fare, at gøre en ende på Imperiet, gøre en ende på dette monster, som har udviklet sig efter Sovjetunionens sammenbrud. Og den eneste måde at gøre det på er at drive Wall Street bankerot, erklære Glass-Steagall, og gøre det nøjagtigt som Franklin D. Roosevelt gjorde det, og dernæst gå over til et program for en Nationalbank i traditionen efter Alexander Hamilton, Det amerikanske, økonomiske System, og erstatte det nuværende, monetaristiske system.

Alt dette må gøres ud fra hr. LaRouches fjerde punkts perspektiv, som er Vladimir Vernadskijs idé[4], og som grundlæggende set definerer loven for evolution i universet: nemlig, at noösfæren, indflydelsen fra den menneskelige erkendelse og evne til at gøre opdagelser, i stigende grad dominerer biosfæren; at den menneskelige erkendelses (tæknings), den menneskelige evne til at gøre opdagelsers rolle i stigende grad vil indvirke på universet.

En ny videnskabelig standard

Dette sætter også en helt ny standard for fysisk videnskab. Mennesket er den eneste art, som er i besiddelse af skabende fornuft, og det adskiller sig fra alle andre skabninger; at det var i stand til at have magt over ilden – det kan intet dyr – og øge sin magt over naturkræfterne gennem en konstant opdagelsesproces, som følger en linje med en højere og højere energi-gennemstrømningstæthed, som kan anvendes i produktionsprocessen. Og denne menneskelige evne har ført til en stigning i den relative, potentielle befolkningstæthed, og må derfor være målestok for den fysiske økonomi, for afgørelsen af, hvorvidt en investering er god eller dårlig.

Pobisk Kuznetsov, den afdøde russiske videnskabsmand, bebudede

for flere år siden på en videnskabskonference i Moskva, at hr. LaRouche vil blive kendt for sin opdagelse, nemlig ved at betegne potentiel, relativ befolkningstæthed med ordet »La«, fra »LaRouche«, på samme måde, som andre opfindere og opdagere har lagt navn til deres opfindelse, som »watt«, »ampere« osv.

Menneskeligt fremskridt er universets hensigt! Det er et fysisk princip, og det er selve universets lov. Vernadskij grundede sig på Nikolaus von Kues (Nicolaus Cusanus)[5], den store tænker fra det 15. århundrede, som var den første til at opdage evolutionens biogenetiske lov. Han var den første til at skelne mellem det uorganiske, det organiske eller biologiske, og det tredje niveau, skabende fornuft, og han definerede dernæst også et fjerde niveau, som er Skaberen. Han sagde: Evolutionen i universet finder sted på en sådan måde, at enhver art kun opnår kulminationen af sin karakter, hvis den, på mindst et punkt, er delagtig i den næste, højere art.

Så evolution fremkommer ikke fra neden, som en Darwinistisk 'den stærkeres overlevelse', men, iflg. Cusa, fra oven. Det højere niveau river det lavere opad, næsten som et voldsomt, opadgående træk. Derfor kan man aldrig måle det højere domæne med det lavers målestok; man kan ikke måle det biologiske rige med det uorganiskes målestok, og man kan ikke måle det menneskelige sind med den biologiske sfæres redskaber. Derfor er det menneskelige princip for en opadgående evolution, for noösfærens forøgede magt, den eneste målestok, hvormed menneskelige anliggender kan måles.

LaRouche siger i dette fjerde punkt: Mennesket er menneskehedens eneste sande målestok i universet, og det er denne idé, som må lede den fysiske økonomis praksis.

Nicolaus Cusanus diskuterede allerede princippet i denne opfattelse, ved at sige, at Skaberen skabte det fysiske univers, men efter, at Han skabte mennesket, fortsatte mennesket skabelsen af det fysiske univers som *imago Dei* (i Guds billede) gennem sin *vis creativa*, sine skabende evner.

Problemet med det nuværende Imperiesystem, med globalisering, er, at det måler hele menneskeheden ud fra det organiske niveau, eller det uorganiske, med penge som udgangspunkt: Det er derfor, det fører til så inhumane resultater. Det, som Verdenslandbroen og Silkevejen er synonym for, er den bevidste beslutning om den næste fase i menneskehedens opadgående evolution, det er udelukkende kun fuldførelsen af Verdenslandbroen, som indbefatter samarbejde mellem mange nationer omkring bemanded og ubemanded rumfart, koloniseringen af det såkaldte »Nære Udland« i rummet. Det er den endelige del af Verdenslandbroen.

Nicolaus Cusanus sagde allerede i det 15. århundrede, at ethvert menneskeligt individ opsummerer hele universets evolution i sit sind, og når det bliver bevidst om det, kan det, med absolut videnskabelig præcision, determinere, hvad der må være det næste, nødvendige skridt inden for opdagelse. Det er grunden til, at Lyndon LaRouche, som udviklede dette koncept med potentiel, relativ befolkningstæthed, som følges med den absolutte nødvendighed af højere energigennemstrømningstæthed i den produktive proces, har determineret, at menneskeheden kun kommer ud af krisen, hvis vi satser på et forceret program for termionuklear fusionskraft. For kun da kan vi håbe på, at mennesket har en fremtid som en art i universet, for vores planet er ikke den eneste planet i sig selv, men vi er beliggende i et Solsystem, i en galakse, og de udfordringer, som stammer derfra, må imødegås.

Befri verden for Imperium

Vi må altså skabe en situation, hvor menneskets sande identitet er at være en skabende art. Hvis vi ønsker at overleve, må vi befri vore institutioner for oligarki og Imperium, som er blevet sataniske. Krig kan ikke længere være et middel til konfliktløsning. Den må derfor forbydes,

straffes, udslettes, kendes ulovlig, bandlyses og fordømmes. Og vi må skabe en international kampagne for at gøre præcis dette.

Gerningsmændene til denne krig må stilles for retten, og jeg foreslår en ny Nürnberg Domstol. Selv den britiske indenrigsminister Norman Baker sagde, mht. Irak, at det var Blairs og Bush' intervention, som har ødelagt dette land og blottet det for ekstremister, og at det, vi nu ser i Irak, er arven efter Tony Blair.

Blair forsøger netop nu at kæmpe for at blive den nye præsident for Den europæiske Kommission, ved at lave intriger for, at Jean Claude Juncker ikke skal få posten, og jeg er fuldstændig helliget til, og opfordrer Jer alle til at hjælpe, så det ikke sker, og at Blair bør have en helt anden plads, måske knap så komfortabel, men sikker. Enhver, der grundlæggende set støtter denne person, som efter min mening er en krigsforbryder, lever ikke selv op til en moralsk standard.

Vi har derfor en enorm situation, og jeg kan blot sige, at efter i 40 år at have været i denne bevægelse, LaRouche-bevægelsen, og efter at have været igennem nogle temmelig ubehagelige oplevelser, som Ramsey Clark også ved en masse om, men ikke desto mindre må jeg sige, at verden befinder sig i stor fare. Og jeg kan ikke give nogen en garanti for, at vi vil være her om et par uger eller dage, for dette er meget, meget farligt. Men ikke desto mindre kan jeg fortælle Jer, at jeg aldrig har mistet min dybe optimisme omkring menneskets sande karakter, og jeg mener, at Leibniz havde absolut ret, da han sagde, at et stort onde også i mennesket frembringer et større ønske om, og evne for, det gode. Og derfor, efter 30 år med Schiller Instituttet, tror jeg stadig på:

Nu kommer Schillers tid!